

ΚΡΙΤΟΒΟΥΛΟΣ, Ιατρός και χειρουργός του βασιλέως Φιλίππου του Μακεδόνος, του οποίου ίατρευσε και τον οφθαλμόν, ὅτε ἐπληρώθη εἰς τὴν ἐν Ἀμφιπόλει πολιορκίαν.

ΚΡΙΤΟΒΟΥΛΟΣ, Ἀθηναῖος, ἐπίσημος πλούσιος, και φίλος του Σωκράτους.

ΚΡΙΤΥΛΛΟΣ, ἀπὸ τὴν Λυδίαν, φιλόσοφος περιπατητικός· ἔζη τὸ 200. Π. Χ. πεμφθὴς μετὰ τοῦ Καρυάδου, και τοῦ ζωϊκοῦ Διογένους, ὡς πρέσβυς ἀπὸ μέρους τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν Ρώμην.

ΚΡΙΤΥΛΛΟΣ, στρατηγὸς τοῦ Λαχίκοῦ δεσμοῦ εἰς τὸν πόλεμον τῆς Σπάρτης· ἀπέθανεν εἰς τὴν μάχην.

ΚΡΙΤΟΜΗΔΗ, μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τῶν μνηστῆρά της Ἀντίπατρον. Υγῖν.

ΚΡΙΤΩΝ, Ἀθηναῖος. Οὗτος ἦτο πολλὰ φίλος και εὐνοούμενος ἀμοιβαίως παρὰ τοῦ Σωκράτους, ὅσις ἐδίδαξε και τὰ τέκνα του· ἔλαμβανε δὲ παρὰ τοῦ Κρίτωνος ὅλα του τὰ ἀναγκαῖα· ἔγραψε διαλόγους 17, περὶ ὧν ἴδρα Διογένην τὸν Λαέρτιον.

ΚΡΙΤΩΝ Πιερώτης, Πιερία πόλις τῆς Μακεδονίας· ἔγραψε Παλινικά, Περσικά, Συρακουσῶν περιήγησιν, και περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν Μακεδόνων.

ΚΡΙΤΩΝ Νάξιος, ἱστορικός, συνέγραψεν ὀκταετηρίδα.

ΚΡΟΪΣΟΣ, τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Λυδίας, ἐσύναξει ἀναρίθμητα πλούτη. Μίαν ἡμέραν ἐνῶ ἐκαυχᾶτο και ἔχαιρε διὰ τὰς εὐτυχίας του, ὁ Σόλων ἐταπεινωσε τὴν ματαιοφροσύνην του, λέγων ὅ-

τι κάνεις δὲν πρέπει νὰ ὀνομάζη τὸν ἑαυτὸν του εὐτυχῆ πρὸ τοῦ θανάτου του· ὁ Κροῖσος τότε ἐπερίπαυξεν αὐτὴν τὴν ἀπόκρισιν, ἀλλὰ πολλὰ ὀγλήγωσα ἤλθεν εἰς περίσασιν νὰ τὴν ὀμολογήσῃ ὅτι ἦτο σοφὴ· διότι νικηθεὶς ἀπὸ τὸν Κύρον, ἐκλείσθη εἰς τὰς Σάρδεις μητρόπολιν τῆς ἐπικρατείας του· ληφθείσης δὲ τῆς πόλεως ἐξ ἐφόδου, στρατιώτης τις Πέρσης ὤρμησε νὰ τὸν φονεύσῃ, ἀλλ' ὁ μονογενὴς του υἱὸς βλέπων τὸν κίνδυνον τοῦ πατρὸς του ἀναπόφευκτον ἐφώναξε, πρόσεχε στρατιώτα μὴ βάλης χεῖρα εἰς τὸν Κροῖσον· ἀκούσας τοῦτο ὁ στρατιώτης τὸν ἔφερεν ἔμπροσθεν τοῦ Κύρου, ὅσις διώρισε ν' ἀνάψουν φωτίαν διὰ νὰ τὸν καύσουν· τότε ὁ Κροῖσος ἐνθυμηθεὶς τὴν σοφὴν ἀπόκρισιν τοῦ Σόλωνος ἐφώναξεν, ὦ Σόλωνι, Σόλων! αὐτοὺς τοὺς λόγους ἀκούσας ὁ Κύρος και μαθὼν τὴν αἰτίαν, τοῦ ἔσωσε τὴν ζωὴν τὸ 544. Π. Χ.

ΚΡΟΪΣΟΣ, Ἴων, ὅσις λέγεται ὅτι ἔκτισε πρῶτον μετὰ τοῦ Εφέσου τὸν περίφημον ναὸν τῆς Εφεσίας Ἀρτέμιδος. Πaus.

ΚΡΟΛΛΙΟΣ Οσβάλδος, περίφημος χημικός, και ἐφευρετὴς διαφόρων χημικῶν σκευασιῶν. Οὗτος ἐπλούτισε τὴν Ἰατρικὴν μὲ πολλὰς φαρμάκων σκευασίας. Συνέγραψε χημικὴν πραγματείαν. Ἐξ αὐτοῦ ἔλαβον οἱ νεώτεροι τὰς ἀκολουθῶν χημικὰς σκευασίας, τὰς ὁποίας ἐνόμασαν οἱ χημικοὶ μὲ συμβολικὰ και μεταφορικὰ ὀνόματα, οἷον τὸν ἐκχαλκῆρον Τρυγίαν, τὸ ἄλλας τοῦ τῆλεκτροῦ,

την Κερκτώδη Σελήνην, τὸν Γλυκανθέντα ἰδράργυρον, τὸν κατακρημνισθέντα ἐρυθρὸν ἰδράργυρον, τὸ Διαφορητικὸν Στίμι. Εἰδοξάζε δὲ οὗτος, πρὸ πάντων ὡς Ἰατρικὸν ἔρισον, τὸ πνεῦμα τοῦ θαλασσίου ἁλατος, ὡς τῶν ἐσωτερικῶν ἐλκῶν ἀλεξιπτήριον. Εἶη δὲ περὶ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα.

ΚΡΟΜΒΕΛΗΣ Ολιβιέρης, περίφημος πολιτικὸς Ἀγγλός, καὶ εἰς τῶν πλέον μεγάλων στρατηγῶν τοῦ αἰῶνός του· ἐπὶ τῆς στρατηγίας του ἐκέρδισε πέντε μάχας, ἐφόνευσε μὲ τὴν χειρὰ του τὸν Ταγματάρχην Λεϊδ' οἱ Ἀγγλοὶ τῷ ἐπρόσφρασαν τὸν βασιλικὸν θρόνον, ἀλλ' αὐτὸς μὲ γενναϊότητα τὸν ἀπέβαλε, ἔλαβε δὲ ἀξίωμα, Ἱπερασπιστῆς τῆς πολιτείας, καὶ στρατηγὸς διὰ βίου τῶν βασιλικῶν στρατευμάτων. Ἀπέθανε τὸ 1658, εἰς ἡλικίαν 50. χρόνων.

ΚΡΟΤΩΝ, ἀρχαῖος ἦρως τῶν Κροτωνιατῶν ἐν Ἰταλίᾳ, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται, ὅτι ὠνομάσθη ἡ πόλις Κρότωνα. Διόδ.

ΚΤΗΣΙΑΣ, ἀπὸ τὴν Κνίδον πόλιν τῆς Δωρίδος εἰς τὴν Ἀσίαν, ἰατρός καὶ ἱστορικός. Εἶη τὸ 206. Π. Χ. ἐπὶ Ἀρταξέρξου καὶ Κύρου τοῦ Νεωτέρου, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ σράτευμα εὗρίσκατο, ὡς ἰατρός· εἰς δὲ τὴν καταστροφὴν τοῦ Κύρου ἠχμαλωτίσθη καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ Ἀρταξέρξου, τοῦ ὁποίου ἰάτρεισε καὶ μίαν πληγὴν, καὶ εὐνοήθη ἀπὸ αὐτὸν μεγάλως· ἔζησεν εἰς τὴν Περσίαν χρόνους 17· μετερχόμενος τὴν τέχνην του. Συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῶν Περσῶν, καὶ Ἀσσυρίας εἰς βιβλία 20, ὅσα αὐτοψεί

εἶδεν. Οὗτος ἠναντιεῖτο εἰς τὰς διηγήσεις τοῦ Ἡροδότου καὶ Ξενοφῶντος, ἀλλ' ὁ Ἀριστοτέλης καὶ ὁ Πλούταρχος κατηγοροῦν τὴν εἰησίην του. Σώζονται δὲ ἐξ αὐτῶν τμήματα τινά, τὰ ὅποια ἐφύλαξεν ὁ Φώτιος εἰς τὴν Μυριόβιβλόν του. Εξεδύθησαν δὲ ὑπὸ τοῦ Ερρίκου Στεφάνου τὸ 1558. ὁμοῦ μὲ ἱστορίας ἄλλων συγγραφέων.

ΚΤΗΣΙΚΛΗΣ, πολίτης Ἀθηναῖος, καταδικασθεὶς εἰς θάνατον, διότι ἐφόνευσεν ἓνα τῶν συμπολιτῶν του ἐν καιρῷ μιᾶς δημοσίου τελετῆς ἐν Ἀθήναις. Δημ.

ΚΤΗΣΙΒΙΟΣ. Οὗτος ἐρεῦρε τὸν ὑδραυλικὸν μυχλόν, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν κατασκευὴν ὠδηγήθη ἐκ τῆς παρατηρήσεως τὴν ὁποίαν ἔκαμε περιεργαζόμενος, ὅτι ἡ αἰφνίδιος ἀραιώσις τοῦ κλεισμένου ἀέρος ἀποτελεῖ ἦχον μέγαν.

ΚΤΗΣΙΛΑΟΣ, ἀρχαῖος τις ἀγαματοποιός, σύγχρονος τοῦ Πολυκλείτου, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Πλίνιος ἔξοχα τινὰ ἔργα.

ΚΤΗΣΙΠΠΟΣ Παιανισύς, μαθητῆς τοῦ Σωκράτους, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Πλάτων εἰς τοὺς διαλόγους του. Πλά.

ΚΤΗΣΙΠΠΟΣ, υἱὸς τοῦ Πολυθήρτου ἐκ Σάμης, εἰς τῶν μνηστῆρων τῆς Πηνελόπης, ἐφονευθεὶς ἐν Ἰθάκῃ ὑπὸ τοῦ Φλοιτίου. Ομ.

ΚΤΗΣΙΠΠΙΟΣ, υἱὸς τοῦ περιφήμου στρατηγῶ τῶν Ἀθηναίων Χαβρίου, κατήγρος τοῦ Λεπτίνου, καὶ Πολυδάπανος.

ΚΤΗΣΙΦΩΝ, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Λεωσθένους, φίλος τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους. Οὗτος ἐπρότεινε εἰς τὸν δῆμον

τῶν Ἀθηναίων, νὰ φερανῶσσι τῶν Δημοσθένην μὲ χρυσοῦν στέφανον διὰ τὰς ἐκδουλεύσεις του εἰς τὴν δημοκρατίαν. Δημ. Περὶ Στεφ.

ΚΤΗΣΙΦΩΝ, ἕτερος Ἀθηναῖος, ὅστις ἐ χρημάτισε πρέσβυς πρὸς τὸν βασιλέα Φίλιππον. Δημ.

ΚΤΗΣΥΛΛΑ, θυγάτηρ τοῦ Ἀλκιδᾶμαντος ἐκ τῆς νήσου Κέω, τὴν σήμερον καλοῦμεν Ζ.α. ταύτην ἀγαπήσας ὁ Εὐαρχαῆς Ἀθηναῖος, καὶ ἰδὼν αὐτὴν εἰς τοὺς Παιδικούς ἀγῶνας, τὴν ἔλαβεν εἰς τὰς Ἀθήνας παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ πατρὸς τῆς, ὅστις τὴν εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς ἕνα ἄλλον πολίτην πλούσιον. Μετ' οὗ πολὺ ἀπέθανεν εἰς τὰς Ἀθήνας.

ΚΤΙΜΕΝΗ, θυγάτηρ τοῦ Λαέρτου, καὶ ἀδελφὴ τοῦ Οὐδυσσεύς, τῆς ὑποίας συμπεραίνεται ἀνὴρ ὁ Εὐρύλοχος. ὁ Ομηρος τὴν ὀνομάζει Ἰφίμην, καθὼς, καὶ τὴν σύζυγον τοῦ Λαέρτου Λαῖρρονα, καὶ τὴν Πηνελόπην ὁμοίως.

ΚΥΑΞΑΡΗΣ, βασιλεὺς τῆς Μηδίας τὸ 606. Π. Χ. ἐπροσκάλεται εἰς συμπόσιον πολλοὺς διοικητὰς τῆς βασιλείας του εὐγενεῖς Σκύθας, καὶ τοὺς ἐφόνευσε, τοὺς δὲ λοιποὺς ἐδίωξεν ἀπὸ τὴν ἐπικράτειάν του, ἐκυρίευσεν τὴν Ἀρμενίαν, τὴν Πόντον καὶ τὴν Καππαδοκίαν.

ΚΥΓΧΡΕΪΣ, βασιλεὺς τῶν Σαλαμινίων, κατὰ τὸν Εὐφροῖον· τινὲς δὲ λέγουσι ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ διφυτὸς Κέκρωψ. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν ὅτι ἕνας ὄρις κατέκει εἰς τὴν Σαλαμίνα καὶ οἱ ἄνθρωποι φοβούμενοι τὴν ἀφῆσαν ἀκαταίκτητον. Ὁ δὲ Κυγχρεὺς ἐφόνευσε τὸν ὄριον, καὶ

διὰ τοῦτο ὠνομάσθη Ἀνάξιφος.

ΚΥΔΙΠΠΗ, Ζ. Ἀκόντιος.

ΚΥΔΩΝ, βασιλεὺς τῆς Κυδωνίας, πόλεως τῆς νήσου Κρήτης.

ΚΥΖΙΚΟΣ, βασιλεὺς τῆς Κυζύκου. Οὗτος ἔκτισεν τὴν πόλιν Κυζίκον.

ΚΥΚΛΕΪΣ, πατὴρ τοῦ περιφήμου λυρικοῦ ποιητοῦ Ἀρίωνος, ἐκ Μεθύμνης πόλεως τῆς Λέσβου. Ἀνθολ.

ΚΥΛΑΒΑΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Σθενέλου, ἀρχαῖος βασιλεὺς τοῦ Ἀργους ἐν Πελοποννήσῳ. Παισ.

ΚΥΛΩΝ, Ἕλληνας Ἀθηναῖος· οὗτος ἠθέλησε ν' ἀρπάσῃ τὴν διοίκησιν τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἐκυρίευσεν μὲ πολλοὺς ἄλλους τὴν ἀκρόπολιν, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τοὺς ὑπεχρέωσαν νὰ παραιτηθῶσι, καὶ οὕτω κατέφυγον ἰκέται εἰς τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι μὴ δυνάμενοι νὰ τοὺς σύρωσιν ἐκεῖθεν μὲ βίαν, τοὺς ὑπεσχέθησαν νὰ ἐξέλθωσι θεληματικῶς χωρὶς κανένα φόβον· ἀλλ' ἀφοῦ εὐγῆκαν, ἐφόνευσαν τὸν Κύλωνα καὶ τοὺς ὀπαδοὺς του.

ΚΥΜΑΪΟΣ, ὁ ἔφορος Ἕλληνας. Περιέγραψε τὰς πόλεις τῆς Θράκης, καὶ τὴν πατρίδα αὐτοῦ Αἰολίδα. Ἐξῆ τὸ 404. Π. Χ.

ΚΥΝΑΪΓΕΙΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Εὐφροῖωνος, καὶ ἀδελφὸς τοῦ ποιητοῦ Αἰσχύλου ἀπὸ τὰς Ἀθήνας· ἐσάθη περίφημος διὰ τῆς ἐξαισίου ἀνδρείας καὶ γενναιότητός του εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην κατὰ τῶν Περσῶν. Περσ.

ΚΥΝΑΙΘΟΣ, ποιητὴς περίφημος σύγχρονος τοῦ Αἰσχύλου.

ΚΥΝΕΑΣ, φιλόσοφος, Θεσσαλός, μαθητής τοῦ Δημοσθένους, καὶ σύμβουλος τοῦ Πύρρου, περίφημος εἰς τὴν φιλοσοφίαν, καὶ ῥητορικὴν, περὶ τοῦ ὁποίου ἔλεγεν ὁ Πύρρος ὅτι περισσοτέρας πόλεις ἐκυρίευσεν διὰ τῆς εὐγλωττίας του, παρά μετὴν δύναμιν τῶν ὀπλῶν· ἡλθεῖς δὲ πρὸς αὐτοῦ εἰς τὴν Ρώμην πρὸς ἔστησιν τῆς εἰρήνης, καὶ παρουσιασθεὶς τὴν δευτέραν ἡμέραν εἰς τὴν Γερουσίαν τῶν Ρωμαίων, ἐχαιρέτησε κατ' ὄνομα ὅλους τοὺς Γερουσιαστας, καὶ τοὺς εὐγενεῖς, ἐπιστρέψας δὲ ἐκάθην εἰς τὸ στρατόπεδον, περιέγραψεν εἰς τὸν Πύρρον τὴν Ρώμην, ὡς ἕνα ναὸν, τὴν δὲ Γερουσίαν, ὡς μίαν συναθροισιν βασιλέων, καὶ τὸ πλῆθος τῶν Ρωμαίων ὡς μίαν ὕδραν, ἣτις αὐξάνει ἀναλόγως ὅσον τὴν ἐλαττοῦσιν. Ο Πλίνιος ἀναφέρει περὶ τῆς εὐγλωττίας του, ὡς περὶ τινος θαύματος.

ΚΥΝΙΣΚΑ, θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῶν Σπαρτιατῶν Αρχιδάμου, ἣτις πρώτη τῶν γυναικῶν ἐνίκησεν εἰς τοὺς Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας. Παισ.

ΚΥΝΤΙΛΔΙΟΣ, Μάρκος Αὔρηλιος Κλαύδιος, ἀδελφός τοῦ Αυτοκράτορος Κλαυδίου, καὶ διάδοχος τοῦ θρόνου εἰς τὸν ὁποῖον ἀνέβη τὸ 270. Ἐκτρώχθη δὲ Αὔγουστος καὶ ὁ Αὔρηλιος παρὰ τῆς ἐν τῷ Σιρμίῳ στρατιάς ἐν Σλαβωνίᾳ, πρὸς τὸν ὁποῖον μὴ δυνάμενος νὰ ἀντιστῆ ὁ Κυντιλλιος, ἤνοιξε τὰς φλέδας του εἰς τὸ λουτρόν, καὶ ἀπέθανε βασιλεύσας μόλιον ἡμέρας δεκάεπτά· ἦτον εὐπροσήγορος, ἔχων καὶ ἄλλας ἠθικὰς ἀρετάς

καὶ ἐμπειρίαν εἰς τὰ πολεμικά.

ΚΥΝΤΟΣ, Λουτάδιος Καλοῦτος, Υπατος τῶν Ρωμαίων, κατὰ τὸ 102. Π. Χ. Ἐνίκησε τοὺς Κίμβρους, ἀποίκους ἐκ τῆς Γερμανίας εἰς τὰς νήσους τῆς Δανιμαρκίας, μετὰ τοῦ Ναρίου συναπάτου αὐτοῦ. Εἰς αὐτὴν τὴν φθιροποιᾶν μάχην ἀπέθανον διακόσια χιλιάδες στρατιωτῶν· ἔλαβε δὲ καὶ ὀφθαλκόντα χιλιάδας αἰχμαλώτων, καὶ αὐτὸν τὸν στρατηγὸν τῶν ἐχθρῶν τὸν Τευτοβουλον. Ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ Κίμβροι ἦσαν περισσότεροι ἔτι ζῶντες ἀπὸ τοῦ φονευθέντας, καὶ ὑπερέχοντες τοὺς Ρωμαίους κατὰ τὸ πλῆθος, δὲν ἠσύχαζον, ὅθεν κινήθη ἔτι πάλιν ὁ Κύντος κατ' αὐτῶν τοὺς ἐπολέμησε, καὶ ἐφονεύθησαν ἐκ μὲν τῶν ἐχθρῶν ἑκατὸν σαράντα χιλιάδες, καὶ ἕξ ἑκατὸν ἐλήφθησαν αἰχμαλῶτοι, ἐκ δὲ τῶν Ρωμαίων ἐφονεύθησαν μόνον τριακόσιοι. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Σύλλα, ἠθέλησε νὰ βαστάξῃ τοὺς Λεγεῶνας εἰς ἐξουσίαν τῆς γῆς τὴν ὁποῖαν ὁ Δικτάτωρ τοὺς εἶχε δώσει, ὁ δὲ Λέπιδος ἀντίβησθε λέγων νὰ δοθῆ ὀπίσω εἰς τοὺς πρώτους κυρίους αὐτῆς· ἐντεύθεν λοιπὸν γενομένης ἔριδος ὁ Καλοῦτος διήγαγε πολλοὺς εἰς ἐχθρὰν, καὶ οὕτως ἐγχεθῆ δυστυχῶς εἰς αὐτὸν τὸν ἐμφύλιον πόλεμον.

ΚΥΝΤΟΣ Κακύλιος Μέτελος, Υπατος· ἐθριάμβευσε κατὰ τῆς Δαλματίας μετὰ τοῦ Κύντου Μουκίου Σκαίβοια ἀναβάντος εἰς τὸ ἀξίωμα τῆς Υπατείας τὸ 117. Π. Χ. οὗτος ἔδειξε καὶ ἄλλα μεγάλα κατορθώματα ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ τῶν Μάρσων ἔθους ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Κικέρων ἀναφέρει ὅτι ὁ Σκαιβόλας ἦτο νομικὸς θαυμαστὸς, καὶ στρατιωτικὸς.

ΚΪΝΤΟΣ Κικινάτος, ἀνὴρ ἐνάρετος. Οὗτος ἀρπασθεὶς παρὰ τῶν πολιτῶν ἐνῶ ἐγεώργει εἰς τὰς πεδιάδας, ἐχειροτονήθη Ἰπατος τῶν Ρωμαίων, τελειώσας δὲ τὸν καιρὸν τοῦ ἀξιωματός του μὲ ἀκραν σύνεσιν, ὑπέστρεψε πάλιν εἰς τοὺς ἀγρούς του, ζητηθεὶς δὲ καὶ δεύτερον διὰ τὴν πολέμησιν κατὰ τῶν Λικανῶν καὶ Βολούκων ἐδείξεν εἰς τοὺς Γερουσιαστὰς δυσχρῆσκειαν, λέγων ὅτι ὁ ἀγρός του ἔμεγεν ἀγεώργητος, οἵτινες θαυμάσαντες τὴν ἀπλότητά του, διώρισαν νὰ γεωργηθῆ με δημοσίους δαπάνας, αὐτὸς ἰδὲ χειροτονήσας Δικτάτωρ περιεκύκλωσε τοὺς ἐχθρούς, καὶ θριαμβεύσας κατ' αὐτῶν ἔφερεν εἰς τὴν Ἰώμην δεσμίους τὸν στρατηγὸν αὐτῶν καὶ τοὺς ἄλλους ἀξιωματικούς. Ὁ Λαὸς διὰ τὰς ἐκδουλεύσεις του ἠθέλησε νὰ τῷ προσφέρῃ χωρία, δούλους, καὶ ποίμνια, τῶν ὁποίων ἐτησίως νὰ ἀπολαμβάνῃ τὰ εἰσοδήματα, ἀλλ' αὐτὸς δὲν τὰ ἐδέχθη, καὶ ἀφῆσας τὴν Δικτατωρίαν ἐπανέλαβε τὸ ὄροτρόν του. Ἐκλεχθεὶς δὲ καὶ τρίτον παρὰ τοῦ δήμου, ἐθριάμβευσε κατὰ τῶν Πραινεσίνων, ἔθνος τῆς Ἰταλίας, καὶ οὕτως ἐπανελθὼν ἐτελείωσε τὸν βίον του ἀταράχως.

ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ Καικίλιος, Καρχηδόνιος. Ἦτον ἐθνικὸς, ἔπειτα ἔγινε Χριστιανὸς καὶ ἐπίσκοπος τῆς πατρίδος του τὸ 230. Μ. Λ. μαρτυρήσας ἐπι Βαλεριανοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος· συνέγραψε πλείστα συγγράμματα περὶ διαφορῶν ὑποθέ-

σεων, ἐκδοθ. ἐν Σαξωνίᾳ τὸ 1682.

ΚΥΡΙΑΛΟΣ Δομένικος, Ἰταλὸς ἀπὸ τὴν Νεάπολιν, ἐνδοξὸς Ἰατρός, καὶ βοτανικὸς. Οὗτος συνέγραψε τὴν θεωρίαν τῶν Γαλλικῶν παύων, ἧτις ἔκαμιν ἐποχὴν ἐνδοξὸν εἰς τὴν Ἰατρικὴν τῆς Νεαπόλεως. Αἱ κατὰ τὸ 1799. συμβῆσαι πολιτικαὶ ἀκαταστασίαι ἔδωκαν τέλος εἰς τὴν ζωὴν του.

ΚΥΡΙΑΛΟΣ, εἷς τῶν ἁγίων πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Ἐχειροτονήθη καταρχὰς διάκονος, καὶ πρεσβύτερος τῆς ἐν Ἱερουσαλήμ Ἐκκλησίας, διεδέχθη τὸν ἐπισκοπικὸν θρόνον τοῦ Νισζίου διὰ συνδρομῆς τοῦ Ακακίου ἐπισκόπου Ἀντιοχείας· μετὰ παρελευσιν δὲ καιροῦ ἦλθον εἰς φιλονεικίαν διὰ τὰ πρωτεῖα τοῦ θρόνου, καὶ κατατρεχόμενος παρὰ τοῦ Ακακίου ἔλασε τὸν θρόνον, ἀλλὰ μετὰ τὸ μέσον τινῶν φίλων τὸν ἀπήλαυσε πάλιν ἐπὶ τῆς οἰκουμένης δευτέρας Συνόδου τὸ 381. καὶ ἀπέθανεν εἰς τὸν θρόνον τὸ 386. τὰ συγγράμματά του ὀνομάζονται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας Κυρίλλεια. Ταῦτα δὲ εἶναι α'. Κατηχήσεις φωτιζομένων. β'. Κατηχήσεις μυσαγωγικῆ. γ'. Ἐπιστολὴ πρὸς Κωνσάντιον τὸν Καίσαρα. δ'. Τεμάχιον ὁμιλίας εἰς τὸν παραλυτικόν. ε'. Τεμάχιον ἐκ τῆς ὁμιλίας τοῦ δευτέρου κεφαλαίου τοῦ Ἰωάννου. ς'. Ὀμιλία εἰς τὴν Ἰσαπαντὴν τοῦ Κυρίου. ζ'. Θεωρία ἐκκλησιαστικῆ. Ἐξεδόθησαν τὰ σωζομένα του μετὰ σημειώσεων ἐν Οξωνίᾳ ὑπὸ Θωμᾶ Μίλες, καὶ παρ' ἄλλων, ἀλλὰ κατὰ τὸ 1703. καὶ 1720.

ΚΥΡΙΑΛΟΣ, ἀνεψιὸς Θεοφίλου ἐπι-

σκόπου Αλεξάνδρειας, ἀπὸ τὸν ὁποῖον καὶ ἐδιδάχθη εἰς τὴν νεότητά του· μετὰ μίαν διατριβὴν μετὰ τῶν μοναχῶν ἐν τῇ Νιτροῖα, ἦλθε μετὰ τοῦ θεοῦ του εἰς τὴν ἐν Χαλκηδόνι σύνοδον, εἰς τὴν ὁποῖαν ὁ Θεόφιλος ἀπέβαλεν ἀπὸ τὸν θρόνον τὸν Χρυσόστομον, καὶ ἔγινε διάδοχος τοῦ θρόνου τῆς Αλεξάνδρειας διὰ μέσου τοῦ θεοῦ του· κατατρεχθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν Νεστοριανῶν, καὶ τοῦ θρόνου ερηθεὶς, μετεχειρίσθη τὰς πρὸς διαφόρους καὶ συνεκρότησε τὴν ἐν Εφέσῳ σύνοδον τὸ 431. εἰς τὴν ὁποῖαν ἦτο καὶ πρόεδρος, κατακρίνας τὸν Νεστοριον, καὶ τὸν Αντιοχείας Ιωάννην ἔβαλεν εἰς φυλακὴν διὰ τῶν πρέσβειν τοῦ Αυτοκράτορος, καὶ συνεκρότησε δευτέραν σύνοδον κατὰ τοῦ Ιωάννου, καὶ ἄλλων ἐπισκόπων τῆς Ανατολῆς· ἀλλ' ἡ σύνοδος ἐλευθερώσασα τὸν Ιωάννην τῷ ἔδωκε τὸν θρόνον του, ἐζήτησε δὲ ὁ Αυτοκράτωρ γὰ τοὺς εἰρηνεύσει, ἀλλ' ἐσάθη ἀδύνατον. Ο Κατάλογος τῶν συγγραμμάτων του ἀναβαίνει ἕως τὰ 154. ἀλλ' ἐξ αὐτῶν εἶναι καὶ ἀμφισαλλόμενα· ἐκ τούτων τινὰ ἐξεδόθησαν ἐν Λουτετῖα τῶν Παρισίων ὑπὸ Ιωάννου Αλδέρτου.

ΚΥΡΟΣ, υἱὸς τοῦ Δαρείου, Νόθου, ἡ Ολου, καὶ τῆς Παρισάτιδος. Οταν ἐφθασεν εἰς ἡλικίαν 16. χρόνων κατέπεισε τὴν μητέρα του, καὶ μετὰ τὸ μέσον αὐτῆς ἔγινε Σατράπης τῆς μικρᾶς Ἀσίας· Ἐπειδὴ ἡ μήτηρ του τὸν ἠγάπα μετὰ ὑπερβολὴν ἐζήτησε γὰ λάβῃ τὸν βασιλικὸν τίτλον, τοῦ πατρός του, ἔτι ζῶντος, πλὴν ἀπέτυχεν· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ

Δαρείου διεδέχθη τὸν θρόνον ὁ πρεσβύτερος υἱὸς του Αρταξέρξης, ὁ δὲ ἀδελφὸς του Κύρος ζηλοφθονῶν ἐσύναξε στρατεύματα ἐπὶ προφάσει, ὅτι ἔχει πόλεμον μετὰ τὸν Σατράπην Τισαφέρνην· ἐκίνησε δὲ διὰ τὴν Βαβυλῶνα κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, ὅπου συγκροτήσας μάχην ἐθανατώθη ἀπὸ ἑνα σωματοφύλακα τοῦ βασιλέως, καὶ οὕτως ἐπέσρεψεν ἀπρακτὰ τὰ στρατεύματα εἰς τὴν Ελλάδα, ὕψρον ἀπὸ μεγάλους κινδύνους. Ορα Κυρ. Αναβ. Ξενοφῶντ.

ΚΥΡΟΣ ὁ Μέγας, πρῶτος βασιλεὺς τῶν Περσῶν τὸ 530. Π. Χ. Οὗτος ἐκυρίευσε τὴν Αἴγυπτον, Ἀσσυρίαν, Μηδίαν, καὶ Βαβυλῶνα. Ο Ηρόδοτος διηγεῖται τὴν γέννησιν τούτου τοῦ μεγάλου ἀνδρός πολλὰ διαφορετικὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἱστορικούς, λέγων, ὅτι ἔπεσεν αἰχμάλωτος καὶ ἀπεκεφαλίσθη. Ο Ξενοφῶν ἀναφέρει ὅτι ἐσάθη περίφημος, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν κλίην του εἰς ἡλικίαν 70. χρόνων ἀρῆσας λύπην ἀπαρηγόρητον εἰς τοὺς ὑπηκόους του, καὶ ὅτι ἐτάφη μετὰ μεγάλην παράταξιν εἰς τὴν Πισαρμάδα πρωτεύουσιν τῆς Περσίας, καὶ, ὅτι ἐβασίλευσε χρόνους 30. ἡ βασιλεία τῶν Περσῶν διήρκεσε 209. χρόνους ὑπὸ 13. βασιλέων. Πρῶτος ἐσάθη ὁ μέγας Κύρος, ὁ Καμβύσης, Σμέρδης ὁ Μάγος, Δαρεῖος ὁ τοῦ Ἰσάσπου, Ξέρξης ὁ πρῶτος, Αρταξέρξης ὁ Μακρόχειρ, Ξέρξης ὁ δεύτερος, Σογδιανός, Δαρεῖος ὁ Νόθος, Αρταξέρξης ὁ Μνήμων, Αρταξέρξης ὁ Ωχος, Ἀρσίτης, καὶ ὁ τελευταῖος Δαρεῖος ὁ Κοδραανός.

ΚΥΡΟΣ Θεόδωρος Πρόδρομος, μὴν.

χός τοῦ γ'. αἰῶνος· συνέγραψε ποίημα τὸ 1588.
ἐπιγραφόμενον Γαλεομουμαχία.

ΚΥΡΣΙΔΟΣ, Ἀθηναῖος, ὅστις ἠναντιώθη κατὰ τοῦ στρατηγοῦ Θεμιστοκλέους, ὅτε οὗτος ἐπρόβαλε ν' ἀφήσωσιν οἱ Ἀθηναῖοι τὴν πόλιν, καὶ νὰ ἐμβώσιν εἰς τὰ πλοῖα διὰ νὰ ἀντιπαραταχθῶσι κατὰ τῶν Περσῶν. Οὗτος ἐζήτησε νὰ προσκυνήσωσιν εἰς τοὺς Πέρσας, διὸ καὶ ἐλιθολήθη ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του. Δημ. Περὶ Στεφ.

ΚΥΡΣΙΔΟΣ, περίφημος στρατηγός τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Στρατό.

ΚΥΨΕΛΟΣ, υἱὸς τοῦ Αἰπύτου, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, ὅστις θέλων νὰ διασώσῃ τὴν ἐπικράτειάν του ἀπὸ τὴν τότε ἐπιδρομὴν τῶν Ἡρακλειδῶν καὶ τῶν λοιπῶν μετ' αὐτῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἔδωκεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα του εἰς τὸν Ἡρακλειδὴν Κρεσφόντην, καὶ ἐβοήθησεν αὐτὸν εἰς τὴν κατάκτησιν τοῦ βασιλείου τῆς Μεσσηνίας. Πaus.

ΚΩΔΗΝΟΣ ὁ Γεώργιος, ἔζη εἰς τὸν καιρὸν τῶν Παλαιολόγων περὶ τὰ 1453. Μ. Χ. Συνέγραψε περὶ ἀρχῆς καὶ κτίσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐνῶ διηγεῖται καὶ τὰ περὶ καταστροφῆς καὶ ἀλώσεώς της ὑπὸ τῶν Τούρκων. Ἦτον ἀξιωματικὸς εἰς τὴν βασιλικὴν αὐλὴν μετ' ἀξίωμα Κουροπαλάτης. Σῶζονται συγγράμματά του. α'. Περὶ τῶν ἀξιωματῶν τῆς αὐλῆς καὶ τοῦ Πατριαρχείου. β'. Παρακσόλαι ἐκ τοῦ χρονικοῦ αὐτοῦ, περὶ ἀρχῆς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὰ ὅποια ἐξεδόθησαν ἐν Λουγδόνῳ

ΚΩΗΣ, υἱὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, τύραννος τῶν Μιτυληναίων ἐπὶ τῆς βασιλείας Δαρσίου τοῦ Ἰσόσπου. Ἡρόδ.

ΚΩΚΑΛΟΣ, βασιλεὺς τῆς Καμίκου ἐν Σικελίᾳ. Οὗτος ὑπεδέχθη φιλοφρόνως τὸν Δαίδαλον, ὅστις ἔφυγεν ἐκ Κρήτης, ἐπειδὴ ἐφόνευσε τὸν Μίνωα, ὅστις τὸν κατεδίωκε μετ' ἰσχυρὸν στόλον, καὶ ἄραξεν εἰς τὴν πόλιν ταύτην. Πaus. Πρὸς ἀμοιβὴν δὲ ὁ Δαίδαλος ἔκτισε τὴν ἰσχυρὰν ἀκρόπολιν τοῦ Κωκάλου. Διοδ.

ΚΩΚΥΓΙΟΣ, ἀρχαιότατος ἰατρός, διδάχθεις τὴν ἰατρικὴν παρὰ τοῦ Χείρωνος, ὅστις λέγεται ὅτι ἐπεσκέφη τὸν πληρωθέντα Ἀδωνιν. Πτολ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ὁ Πορφυρογέννητος, υἱὸς Λέοντος τοῦ σοφοῦ, τοῦ ὁποίου ἐσχάθη καὶ διάδοχος τῆς βασιλείας εἰς ἡλικίαν 7. χρόνων, διοίκησας αὐτὴν μετὰ ἐπιτρόπου ἕως εἰς νόμιμον ἡλικίαν ἐβασίλευσεν ἕως πενήκοντα χρόνους, καὶ φαρμακωδῆς ἀπέθανε τὸ 959. Μ. Χ. Εἶχε μεγάλην κλίσιν εἰς τὴν σπουδὴν, ἐζήτησε πανταχόθεν τοὺς πεπαιδευμένους τεχνίτας φιλοδωρῶν αὐτοὺς εἰς φωτισμὸν τοῦ ἔθνους του. Συγγράμματα αὐτοῦ εἶναι α'. Περὶ Βασιλείας πρὸς τὸν υἱὸν του. β'. Περὶ στρατιωτικῶν ταγμάτων τῆς ἀνατολικῆς καὶ δυτικῆς βασιλείας. γ'. Τακτικά, περὶ Πολεμικῆς τέχνης κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν. δ'. Στρατηγηματικά. ε'. Νεαραὶ διατάξεις. ς'. Βίος Βασιλείου τοῦ Μακεδόνα. ζ'. Περὶ τάξεως τῶν ἀξιωματῶν τῆς Βυζαντινῆς αὐλῆς. η'. Διήγησις περὶ ταῦ

αγίου Μανδηλίου. θ'. Λόγοι περί τῶν ἐν βίῳ εὐαρεσούντων. ι'. Συλλογή διαφόρων ἱστορικῶν. ια'. Γεωπονικῶν βιβλία ἑνδεκά. Εξεδόθησαν τὰ σωζόμενα ἐν Δουγδόνῳ τὸ 1617. ὑπὸ Ἰωάννου Μεουρσίου μετὰ συλλογὴν διαφόρων.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΪΝΟΣ ὁ Ἀρμενόπουλος, εἰς ἀπὸ τοὺς προσημένους νομικούς. Εγεννήθη εἰς Κωνσταντινούπολιν τὸ 1320. ὁ πατήρ του ὦν μαῆστο Κοιροπαλάτης, ἐξ ἀδελφῶν τοῦ βασιλέως Ἰωάννου τοῦ Κατακουζηνοῦ, ἐδιδάχθη τὴν Ἑλληνικὴν παιδείαν καὶ τὴν Λατινικὴν διάλεκτον· ἐδόθη ὅλως εἰς τὰ νομικά· ὡς τὸ 28, ἔτος τῆς ἡλικίας του ἔλαβε τὸν τίτλον τοῦ Ἀντικήνσορος. Τὸ δὲ 30. ἔλαβε τὸ ἀξίωμα τοῦ νὰ ᾖ πρῶτος τῶν Κριτῶν, καὶ εἰς τὰ βασιλικά συμβούλια εἶχε τὴν πρωτοκαθεδρίαν· τὸ 40. ἔγινε πρῶτος διευθυντῆς τῶν Κριτῶν τῆς Θεσσαλονίκης, ὅπου καὶ ἀπέθανεν εὐτυχῶς εἰς ἡλικίαν 63. χρόνων. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του ἐξεδόθησαν α'. Εξάβιβλος τῶν νόμων. β'. Επιτομὴ τῶν θεῶν Κανόνων. γ'. Περί Αἵρετικῶν καὶ τῆς γνώμης αὐτῶν. δ'. Περί τῆς ὀρθοδόξου πίστεως. ε'. Τόμος κατὰ Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ. Εξεδόθη ἡ ἐξάβιβλος τῶν νόμων ἐν Παρισίοις τὸ 1540. καὶ τὰ λοιπὰ ἐν ἄλλοις τόποις. Ἀπέθανε δὲ τὸ 1383. Μ. Χ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΪΝΟΣ ὁ Μέγας, Φλάβιος Βαλέριος, ἰὸς Κωνσταντίνου τοῦ Χλωροῦ καὶ τῆς Ελένης, γεννηθεὶς ἐν τῇ Ναίσσῃ τῆς Καρδανίας τὸ 274. Μ. Χ. Ὄταν δὲ ὁ Διοκλητιανὸς ἔλαβε κοινωνὸν

τοῦ βασιλείου Κωνσταντίνου τὸν πατέρα του, ἐδάσασε τὸν Κωνσταντίνον νὰ ἀνατραφῇ παρ' αὐτῷ διὰ τὰς πολλὰς του χάριτας· παραιτηθέντων δὲ ἀπὸ τοῦ θρόνου τοῦ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ Ερκουλίου, ὁ Γαλλέριος φθονήσας τὰς χάριτας τοῦ Κωνσταντίνου, τὸν ὑπέβαλλε συνεχῶς εἰς τοὺς κινδύνους, τὸ μέλλον φοβούμενος, τὸ ὅποιον γνωρίσας ὁ Κωνσταντίνος κατέφυγεν εἰς τὸν πατέρα του εἰς Γαλλίαν, ἔνθα ἀποθνήσκοντος τοῦ πατρὸς μετ' ὀλίγον ἐκηρύχθη αὐτὸς Ἀυτοκράτωρ τὸ 306. Μ. Χ. ὁ Γαλλέριος ὅμως δὲν τῷ ἐσυγχώρησε καὶ τὸ, Αὐγούστος, εἰμὴ μόνον τὸ Καῖσαρ, ἔχων δὲ τὰς ἐκ τοῦ πατρὸς ἐπαρχίας, τὴν Γαλλίαν, τὴν Ἰσπανίαν, καὶ τὴν Μεγάλην Βρετανίαν, ἐκινήθη πρῶτον κατὰ τῶν Φράγγων, καὶ λαβὼν αἰχμαλώτους δύο βασιλεῖς αὐτῶν διέσθη τὸν ποταμὸν Ρῖνον, καὶ περικλείσας αὐτούς, τοὺς κατέκοψεν· Ἐντεῦθεν ἐσφραψε τὰ ὄπλα κατὰ τοῦ Μαξεντίου, ἠνωμένου μετὰ τοῦ Μαξιμίνου, προχωρῶν δὲ πρὸς τὴν Ἰταλίαν εἶδεν ἐν σφυροῦ Μεσημβρία ὑπὸ τὸν Ἥλιον σφυρὸν ὑπέρλαμπρον ἐξ ἀσέρων μετ' ἐπιγραφὴν “ ἐν τούτῳ τῷ σημείῳ νίκα ”. Τῇ δὲ ἐπομένῃ νυκτὶ εἶδε πάλιν ὡς ἐν ὀράματι τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, προσάξοντα αὐτὸν νὰ μεταχειρισθῇ τὸν τοιοῦτον σφυρὸν ἀντὶ τῶν σρατιωτικῶν σημείων. Διεγερθεὶς δὲ τοῦ ὕπνου ὁ Κωνσταντίνος, ἔβαλεν εἰς τάξιν τὴν ὀπτασίαν· μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ὅτε ἔγινεν ἡ μάχη πλησίον τῆς Ρώμης τὸ 312, ἐνίκη-

σε κατὰ κράτος τὸν Μαξέντιον, καὶ τὸν ἐδίασε νὰ πέσῃ εἰς τὸν Τίβεριν ποταμόν, τὴν δὲ ἐπιούσαν ὑπῆγε θριαμβύων εἰς τὴν Ρώμην καὶ ἐκηρύχθη παρὰ τῆς Γουρουσίας Αὐγούστος, παρσυθὺς δὲ διέταξε νὰ λαμβάνωσιν οἱ Χριστιανοὶ τὰ ἀρπασθέντα ὑπάρχοντά των ἐν τῷ προλαβόντι κατ' αὐτῶν διωγμῷ· ὁ δὲ Λικίνιος φθονήσας τὴν δόξαν τοῦ Κωνσταντίνου ἐκίνησε ἰδιωγμὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν, καὶ ἐκ τούτου ἐκινήθησαν εὐθὺς εἰς τὰ ὄπλα· γενομένης δὲ μάχης εἰς τὴν Βουλγαρίαν τὸ 314. ἐνίκηθη ὁ Λικίνιος καὶ ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ζητῶν τὴν εἰρήνην. Μετὰ ταῦτα πάλιν συνεκροτήθη πόλεμος εἰς τὴν Χαλκηδόνα, καὶ ἐκλείσθη εἰς τὴν Νικομηδείαν, ὅπου ὁ Κωνσταντῖνος τὸν ἔλαβεν αἰχμάλωτον καὶ τὸν ἔπνιξε τὸ 323. καὶ οὕτως ὁ Κωνσταντῖνος ἔγινε κύριος Ανατολῆς καὶ Δύσεως. Εξέδωκε δὲ διάταγμα νὰ ἔχῃ τὸ ἐλεύθερον ἕκαστος νὰ παρουσιάζηται πρὸς αὐτὸν καὶ νὰ ἀναφέρῃ, ὅτι παράπονον ἤθελεν ἔχει· ἐσυγχώρησε τοὺς Χριστιανούς νὰ κτίσωσιν Ἐκκλησίαν, συνεκρότησε σύνοδον τοπικὴν εἰς Αραλάτην, πόλιν τῆς Γαλλίας, καὶ ἑτέραν οἰκουμένην ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας τὸ 325. κατὰ τοῦ Ἀρσίου. Ανεκαίνισε τὸ Βυζάντιον καὶ μετωνόμασε Κωνσταντινούπολιν. Τὸ Βυζάντιον αὐτὸ εἶχε κτισθῆ πρό 987, περίπου ἐτῶν. Ἡ Σβερκία ἐκίνησε πόλεμον κατ' αὐτοῦ καὶ ἔσειλε κατ' αὐτῆς τὸν νεώτερον υἱὸν του καὶ τὴν κατεπόλεμησε. Εἰς ἡλικίαν 60. χρόνων ἐκινήθη κατὰ τῶν Περσῶν καὶ ἀσθενήσας ἐν

Νικομηδείᾳ ἔλαβε τὸ βάπτισμα, καὶ τὰ ἄλλα μυστήρια τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ ἀπέθανε τὸ 337. ἀφήσας τὸ βασίλειον εἰς τοὺς τρεῖς υἱούς του, Κωνσταντῖνον, Κωνσταντῖνον, καὶ Κώσαντα· μεγάλοι διχόνια. καὶ αἱματώδεις διωγμοὶ τῶν ὀρθοδόξων Χριστιανῶν συνέβησαν ὑπὸ τῶν Ἀρσιανῶν μετὰ τὸν θάνατόν του.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ὁ υἱὸς Φλάβιος Ἰούλιος, πρῶτος υἱὸς τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου· ἐγεννήθη εἰς τὴν Αραλάτην πόλιν τῆς Γαλλίας τὸ 316. Μ. Χ. Μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ πατρὸς του ἔλαβεν εἰς τὸ μέρος του τὴν Γαλλίαν, Ἰσπανίαν, καὶ τὴν Βενετίαν· παρατηρῶν δὲ ὅτι τὸ μέρος τοῦ ἀδελφοῦ του Κώσαντος εἶναι μεγαλήτερον, ἐκίνησε πόλεμον κατ' αὐτοῦ, καὶ φονεθεὶς τὸ 340. ἐρρίφθη τὸ σῶμά του εἰς τὸν Ἀνσην ποταμόν, τὸ ὁποῖον ἔπειτα λαβόντες ἔθαψαν εἰς Κωνσταντινούπολιν· μόνον ὅτι ἦτο θερμὸς ζηλωτὴς τῆς ὀρθοδοξίας, τὰ τελευταῖα κινήματά του ἠμαύρωσαν τὴν προτέραν του δόξαν.

• ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Νόβλος, Ολλανδὸς ἐπίσημος. Οὗτος ἐξάλη πρέσβυς μετὰ τοῦ Καμπένου πρὸς τὸν ἐν τῇ Κίνα ὑπόβασιλέα τῆς Φωκίας. Εἶη τὸ 1660. Μ. Χ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ὁ Λάσκαρις, Γραμματικὸς, Βυζάντιος, ἐσύνθεσε γραμματικὴν, ἣτις ἐτυπώθη εἰς Ρώμην καὶ Βενετίαν πολλάκις.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ Φλάβιος Ἰούλιος, δεύτερος υἱὸς τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, καὶ τῆς Φαυσίας δευτέρας γυναικός του· ἐγεννήθη εἰς Σέρμιον, πόλιν τῆς Σλα-

βωνίας τὸ 317. Μ. Χ. Χειροτονηθεὶς
Καῖσαρ τὸ 323. καὶ Αὐτοκράτωρ τὸ 327.
Ἐνταῦθα οἱ στρατιῶται διὰ νὰ σερεώσω-
σι τὸ βασίλειον, εἰς τοὺς τρεῖς υἱοὺς
τοῦ Κωνσταντίνου, ἐφόνευσαν τοὺς θεί-
ους, ἐξ ἀδελφούς καὶ οἰκειωτέρους αὐ-
τῶν συγγενεῖς, ἐκτός τοῦ Παραδάτου
Ιουλιανοῦ, καὶ Γάλλου. Μετὰ τὴν σφα-
γὴν ταύτην ἐμοίρασαν τὸ βασίλειον τοῦ
Μεγάλου Κωνσταντίνου οἱ παῖδες του·
ἐντεῦθεν δὲ κινήθη ἡ Κωνσταντινὸς τὸ
338. κατὰ τῶν Περσῶν ἐν τῇ Νισίβη
πόλει τῆς Ἀντιοχείας, καὶ νικῆτας ἔ-
ξωσεν αὐτοὺς ἐκ τῆς χώρας των, καὶ
ἔπειτα ἔλθων εἰς τὴν δύσιν κατεδίωξε
τοὺς ἀποστάτας τῶν ἀδελφῶν του, Κων-
σταντίνου καὶ Κώνσαντος, Μαγνέτιον
καὶ Βρετανίωνα, καὶ οὕτω πάλιν ἠνώ-
θη τὸ μοιρασθὲν βασίλειον τὸ 358. μεῖ-
ναν εἰς τὸν Κωνσταντινὸν μόνον, ὅστις μὴ
ἔχων πλέον ἀντίζηλον ἐδόθη εἰς τὴν
σκληρότητα καὶ ἀπαθροπίαν· ἐντεῦθεν
πληροφορηθεὶς τὰς νίκας τοῦ Ιουλιανοῦ
εἰς τοὺς Γάλλους, καὶ ὅτι ἐκηρύχθη καὶ
Αὐτοκράτωρ κινεῖται κατ' αὐτοῦ μετὰ
σπουδῆς, καὶ φθίσας εἰς τοὺς πρόπο-
δας τοῦ Ὄρους Ταύρου εἰς τὴν Ἀσίαν,
ἀποθνήσκει εἰς τὴν πόλιν Μοτζουεσίαν
τῆς Ἀντιοχείας κατὰ τὸ 361. λαβὼν τὸ
βάπτισμα παρὰ τινος Ὀζωῖου Ἀρειαν-
νοῦ, ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου του.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ ὁ ἐπονομασθεὶς Χλω-
ρός ἐξ αἰτίας τῆς ὀχρότητός του, υἱ-
ὸς τοῦ Εὐτροπίου, καὶ πατὴρ Κωνσαν-
τίνου τοῦ Μεγάλου· φανεῖς δὲ ἄξιός τῆς
ἀρχῆς ἰωνομάσθη Καῖσαρ τὸ 292. διὰ

τὰ τρόπαια τὰ ἑποῖα ἔστησεν εἰς τὴν
Βρετανίαν, καὶ Γερμανίαν· ἀποβαλὼν
δὲ τὴν πρώτην γυναῖκά του, ἔλαβε Θε-
οδώραν τὴν κόρην Μαξιμιανοῦ τοῦ Ερ-
κουλίου· γενόμενος δὲ Αὐτοκράτωρ ἐμοι-
ράθη τὸ βασίλειον μετὰ Μαξιμιανοῦ
τοῦ Γαλλερίου, κατὰ τὸ 305. Ἀπέθανε
εἰς τὸ Εδώρακον πόλιν τῆς Ἀγγλίας τὸ
306. ἀφ' οὗ ἐκήρυξε Καῖσαρα τὸν Κων-
σταντίνον υἱὸν του· εἶχε δὲ υἱὸν ἐκ τῆς
δευτέρας γυναικός του, τὸν Ιούλιον Κων-
σταντινὸν πατέρα Ιουλιανοῦ τοῦ ἀποστά-
του καὶ Γάλλου. Ἦτον δὲ ἀνὴρ ἀνδρείος
καὶ φοβερὸς πρὸς τοὺς πολεμίους, ἡμε-
ρος δὲ καὶ φιλόανθρωπος γενικῶς πρὸς
τοὺς ὑπηκόους του. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του
ἔπαυσεν ὁ καταδιωγμὸς τῶν Χριστιανῶν.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΑ, Φλαβία Ιουλία, θυ-
γάτηρ τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου
τοῦ Χλωροῦ, ὠραία καὶ ἐνάρετος, ἀν-
δρεία ὑπὲρ τὴν γυναικεῖαν φύσιν, καὶ
πνευματώδης· ὑπανδρεύθη τὸν Λικίνιον
παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Κωνσταντίνου τὸ
313. ἀφ' οὗ δὲ ἐφονεύθη ὁ Λικίνιος καὶ ὁ
υἱὸς τῆς παρὰ τοῦ Κωνσταντίνου ἐν ἡ-
λικία χρόνων ἑνδεκα, διὰ τὴν ἀσφάλειαν
τῶν διαδόχων υἱῶν του, ἀπέθανε καὶ ἡ
μήτηρ τῆς Ελένης, αὕτη εἰσῆλθεν εἰς τὸ
παλάτιον τοῦ Κωνσταντίνου, ὅστις τὴν εἶ-
χεν εἰς εὐνοίαν. Ἐδιδάχθη τὰ τῆς θρη-
σκείας ἀπὸ τὸν Νικομηδείας Εὐσέβιον,
καὶ ἐδοθήει εἰς ἄκρον τοὺς Ἀρειανούς.

ΚΩΝΣΤΑΣ Φλάβιος Ιούλιος, τρίτος
υἱὸς τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, καὶ τῆς
Φαύσης. Ἐγεννήθη τὸ 320. Ἐλαβεν εἰς
τὸ μέρος του τὴν Ἰταλίαν, Ἀφρικτὴν,

Γλυυρίαν, καὶ μετὰ τὸ θάνατον τοῦ Κωνσταντίνου ἀδελφοῦ του ἔλαβε καὶ τὴν Γαλλίαν, Ἰσπανίαν, καὶ Βρετανίαν· ὑπερασπίζετο τὴν ὀρθοδοξίαν κατὰ τῶν Ἀρειανῶν· ἔγραψε πρὸς Κωνσταντῖνον, ὅσιν ἐφρόνει τὰ τῶν Ἀρειανῶν, καὶ ἐκ τούτου κατεδίωκε τὸν ἅγιον Ἀθανάσιον, νὰ τὸν δικαιώσῃ, εἰδεμὴ θέλει ἔλθῃ μὲ-

νος του εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν νὰ τὸν ἀποκαταστήσῃ, ἀλλ' ἐφονεύθη ἐξ ἐπιβουλῆς τοῦ Μαγνεντίου εἰς τὴν Γαλλίαν τὸ 350, εἰς ἡλικίαν ἐτῶν τριάκοντα, βασιλεύσας ἔτη 13. Οὗτος ἐπαινεῖται παρὰ τῶν ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, ἀπὸ δὲ τοὺς ἐθνικοὺς κατηγορεῖται.

Λ

ΛΑΒΑΤΕΡΗΣ Ἰωάννης, ἔνδοξος φιλόσοφος. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Τίγουρον πόλιν τῆς Γερμανίας τὸ 1741, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ πεφωτισμένη Εὐρώπη εἶναι εὐγνώμων διὰ τὸ σύγγραμμά του, ἐπιγραφόμενον, Φυσιογνωμικόν, ὃ ἐστὶ τέχνη τοῦ νὰ γνωρίζῃ τις τοὺς ἀνθρώπους, τὸ ὁποῖον ἐξέδωκε τὸ 1772. Περιγράφει παρατηρήσεις ἀξιοπεριέργους. Ἀπὸ τὸ σύστημα τούτου τοῦ μεγάλου ἀνδρός ἔκαμε καὶ ἄλλας παρατηρήσεις ὁ Λοκτώρ Γάλλος, ὅσιν περιορίζει ὅλην τὴν τέχνην εἰς τὸ κρανίον, ὃ δὲ Λαβατέρης ἐκτείνεται εἰς ὅλον τὸ σῶμα. Ἀπέθανε τὸ 1801.

ΛΑΒΔΑΚΟΣ, υἱὸς τοῦ Πολυδώρου καὶ τῆς Νυκτηΐδος, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, ὅσιν καταφρονῶν τὴν λατρείαν τοῦ Θε-

οῦ Βάκχου, ἀπέθανεν ἀφήσας τὴν βασιλείαν εἰς τὸν υἱὸν του Λαίον. Ἀπολ.

ΛΑΒΒΗΣ, ἔνδοξος· οὗτος ἐσύστησεν εἰς τὴν Γαλλίαν τὸ 1721, ἐν κατάσχημα γενικόν, ὑπὸ τὸ ὄνομα ἐταιρείαν τῶν Μισισσίπη, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε κατὰ τὴν ιδέαν του νὰ ᾔῃαι ἡ πηγή τῶν πλέον μεγάλων θησαυρῶν, καὶ ἐτελείωσε ῥίπτων τὴν Γαλλίαν εἰς τὰ πλέον μεγάλα περιπλέγματα.

ΛΑΒΕΟΝΗΣ Ἀντίσιος, Ῥωμαῖος, εἰς τῶν συνωμοτῶν κατὰ τοῦ Καίσαρος, μετὰ τὴν μάχην τῶν Φιλιππινῶν ἐπρόσταξε ἓνα δοῦλόν του καὶ τὸν ἐφόνευσε, διότι δὲν ἤθελε νὰ ζῆ πλέον ἀφοῦ ἡ Ῥώμη ἔχασε τὴν ἐλευθερίαν της. Ἐζητῆσεν περὶ τὰ 10. Π. Χ.

ΛΑΒΕΡΙΟΣ, 16'. Καβαλιέρης Ῥωμαῖος.